

ע"פ 56326/05/18 - נביל קרואני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 56326-05-18 קרואני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	נביל קרואני
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין של בית משפט לתעבורה בעכו שניתנה בת"ד 474-01-15, מיום 27.3.18 (להלן: **הכרעת הדין**).

רקע וההליכים

1. בכתב האישום אשר הוגש לבית משפט קמא נטען, כי ביום 2.7.14, המערער נהג ברכבו הפרטי, מכיוון מזרח למערב. בהגיע המערער לצומת מרומזר, בו פעלו הרמזורים באופן תקין, הוא נהג בקלות ראש וברשלנות בכך שלא ציית לאור אדום שדלק בכיוון נסיעתו ונכנס לצומת. באותו הזמן רכב מסחרי בו נהג מורל שיח' חליל (להלן: **הנהג המעורב**), נסע מכיוון מערב למזרח, ובהגיעו לצומת פנה שמאלה, אלא משום שרכב המערער חסם את דרכו בצומת, אזי ארעה התנגשות בין שני הרכבים.
2. כתוצאה מהתאונה נזקקו לטיפול רפואי המערער ונוסע ברכבו, ונגרמו חבלות של ממש לנהג המעורב, ולשני הנוסעים ברכבו; כן נגרמו נזקים לכלי הרכב המעורבים.
3. בכתב האישום יוחס למערער ביצוע העבירות הבאות: נהיגה כשברמזור אור אדום לפי תקנה 22א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: **התקנות**); גרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: **הפקודה**) ונהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודה.
4. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום, ובעקבות עמדה זו התקיימו דיונים שבגדרם נשמעו ראיות הצדדים ולאחר מכן ניתנה הכרעת הדין.

הכרעת הדין

5. את הכרעת דינו ביהמ"ש קמא פתח בציינו, כי אין כל מחלוקת לגבי תקינות הרמזורים וכניסת אחד

הרכבים לצומת כשדלק בכיוון נסיעתו אור אדום.

המחלוקת התמקדה בטענת המשיבה כי המערער הוא שנהג ברכו ונכנס לצומת כשאור אדום דלק בכיוון נסיעתו; ואילו מנגד לגישת המערער, המשיבה לא הצליחה להוכיח עובדה נטענת זו.

6. מטעם המשיבה העידו מר קאסם חוסיין (להלן: **עד הראיה**); הנהג המערור, הנוסע ברכו, 3 שוטרים ו- 2 בוחני תנועה, ומנגד העידו המערער ונוסע שהיה ברכו.

7. ביהמ"ש קמא סקר בהרחבה את הראיות והעדויות שהובאו בפניו. באשר לעד הראיה, ביהמ"ש קמא ציין כי העד מסר שאין הוא מכיר מי מהמערורים בתאונה, והוסיף כי נהג ברכו בכיוון נסיעת המערער. בהגיעו לערך למרחק של כ - 50-60 מטר לפני הרמזור, רכבו נעקף ע"י רכב המערער שנסע במהירות מופרזת, חצה את הצומת באור אדום ופגע ברכב אחר שנכנס לצומת מהכיוון הנגדי. ביהמ"ש קמא גם עמד על הודעתו של עד הראיה שנמסרה במשטרה כחודשיים לאחר התאונה (ת/8), ובגדרה מסר כמעט אותה הגרסה, אם כי באשר לאור שברמזור ציין כי היה "מהבהב בצהוב לכיוון אדום". בחקירתו הנגדית עד זה עומת עם סתירה זו ועם העובדה, שאין חולק לגביה, כי האור הצהוב אינו מהבהב לפני שמתחלף לאדום, אלא שהעד נותר איתן בעמדתו וחזר והעיד כי הוא ראה את המערער חולף על פניו ונכנס לצומת באור אדום. עוד הוסיף ביהמ"ש קמא לעניין סתירה זו, כי לכל היותר עסקין בטעות שנפלה בהודעתו, ואין בטעות זו כדי לפגום במהימנותו של עד זה.

בית משפט קמא קיבל את גרסתו של עד זה בציינו כי עסקין בעד ניטרלי, חסר כל פניות אשר ראה את התרחשות התאונה ומסר את האמת. ביהמ"ש קמא גם מצא חיזוק של ממש לעדות עד הראיה, בין היתר, במזכר מיום התאונה (ת/9). ממזכר זה עולה כי ביום התאונה עד הראיה שוחח עם בוחן ומסר תיאור תמציתי להתרחשות שלפיו, המערער נהג ברכו ונכנס לצומת באור אדום.

8. ביהמ"ש קמא גם עמד בפירוט על עדותו של הנהג המערור. עד זה מסר, כי עמד ראשון ברמזור בעצירה מוחלטת וכאשר התחלף הרמזור לירוק נכנס לצומת ונפגע מרכב המערער. על אותה הגרסה חזר העד שנסע ברכב המערור, ואשר הדגיש רבות במסגרת עדותו כי נסע ברכב שהיה נהוג ע"י הנהג המערור וזכור לו היטב, כי הרכב בו נסע נכנס לצומת באור ירוק. ביהמ"ש קמא מצא בהכרעת דינו את עדויות שני עדים אלה כמהימנות, משתלבות ותומכות בעדותו של עד הראיה.

9. בפני בית משפט קמא העידו שני בוחנים, שניהם נחקרו נגדית וגם את עדותם סקר ביהמ"ש קמא. בעדותם הבוחנים הבהירו כי ממכלול הראיות, ובעיקר עדותו של עד הראיה, מסקנתם הינה כי המערער הוא שהמשיך בנסיעתו לתוך הצומת למרות שדלק בכיוון נסיעתו אור אדום. הבוחנים שניהם דחו את התזה עליה סומך המערער ולפיה, באם נצמד להודעתו של עד הראיה (בשונה מעדותו) הרי המסקנה הינה כי עת המערער התקרב לצומת האור עדיין לא התחלף לאדום, כתזה היפותטית, שאינה מתיישבת עם עדויות העדים. כן הוסיפו, כי יש להתייחס בזירות רבה לדבריו של עד הראיה אותם מסר בהודעתו אודות המרחק מהצומת ברגע שרכבו נעקף ע"י רכב המערער, הרי, כך הוסבר, עסקין בהערכה בלבד. מכל האמור, מסקנתו של ביהמ"ש קמא הייתה כי גם עדויות ומסקנות שני הבוחנים תומכות ומחזקות את עדותו של עד הראיה, ושוללות את זו של המערער.

ביהמ"ש קמא גם קבע כי תוכנית הרמזורים מתיישבת גם עם עמדת המשיבה.

10. באשר לעדות המערער, ביהמ"ש קמא ציין כי עדותו לא הייתה עקבית ואף משופעת בסתירות; כך ,

למשל, לעניין דבריו השונים באשר למהירות נהיגתו, לעניין טענתו כי לפניו נסעו רכבים אחרים, שאף לא מתיישבת עם עדותו של העד שנסע ברכבו; טענתו כי נסע בנתיב הימני שלא עמדה בקנה אחד עם ראיות אובייקטיביות. מכל אלה, וביחוד התרשמותו של ביהמ"ש קמא מהמערער, נמצא כי עדותו אינה אמינה ובגרסתו הוא לא דיין.

11. ביהמ"ש קמא לא פסח מעל אף ראיה ולא עדות, והדגיש כי לעניין עדותו של הנוסע ברכב המערער, הרי המדובר בחברו, שגם עדותו הייתה סלקטיבית, וניכר, כפי שנקבע, כי לא מסר את כל הידוע לו. אף נקבע, כי גרסתו של עד זה והסתירות שנפלו בה תומכות בגישת המשיבה.

12. לאחר סקירה מקיפה וניתוח כלל הראיות, מסקנתו של ביהמ"ש קמא הייתה כי המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק כי המערער הוא שנכנס לצומת כשאור אדום דלק בכיוון נסיעתו. מכאן, ביהמ"ש קמא מצא את המערער אשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

טענות הצדדים

13. המערער פרש את טיעונו בהודעת הערעור שמחזיקה, ללא צורך, ב-13 עמודים וגם חזר וטען בפניו בע"פ בדיון שהתקיים ביום 12.6.18. לגישת המערער, בהתאם לתוכנית הרמזורים וחקירות בוחני התנועה, אין מחלוקת באשר לנתונים הבאים: אור ירוק מהבהב נמשך 3 שניות; אחריו מגיע אור כתום שנמשך 3 שניות ואחריו מגיע אור אדום; 5 שניות חולפות מרגע שמסתיים אור ירוק ברמזור של המערער ועד שלנהג המערער מופיע אור ירוק. משאלה הנחות היסוד, שלא יכולה להיות מחלוקת לגביהן, ועל יסוד דבריו של עד הראיה אותם מסר במסגרת הודעתו למשטרה (העקיפה הייתה כ-50-60, המערער נהג במהירות מופרזת והרמזור בכיוון נסיעת המערער הבהב) הרי התוצאה היחידה האפשרית הינה זיכוי המערער.

14. עוד טען המערער, כי ביהמ"ש קמא טעה משנתן אימון בדברי עד הראיה שעדותו סותרת הן את הודעתו וגם הדברים שנרשמו מפיו במזכר ת/9. את האמת עד זה מסר במסגרת הודעתו, ולפיה כשרכב המערער עקף את רכבו במרחק כ-50 מטר מהצומת האור ברמזור הבהב - ומדברים אלה ניתן להסיק כי המערער, לכל היותר, נכנס לצומת באור צהוב שלפני האדום.

15. מנגד, המשיבה בטיעוניה סמכה על ניתוחו ומסקנותיו של ביהמ"ש קמא; כן הדגישה, כי בפועל עסקין בהשגות על קביעותיו העובדתיות של ביהמ"ש קמא, כאשר במקרה זה לא התגלתה כל טעות ולא נמצא טעם שיצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

דין והכרעה:

16. טענתו המרכזית של המערער הינה, כי כפי גרסת עד הראיה, אותה מסר בהודעתו במשטרה - עקיפת רכב המערער לרכבו היתה במרחק של כ-60 מטר מהצומת והרמזור בכיוון נסיעתם הבהב. חישוב פשוט המתחשב במהירות נסיעת המערער והזמן עד להופעת אור אדום בכיוון נסיעתו, מלמד כי המערער הגיע לצומת, ואף היה חוצה אותו אלמלא ההתנגשות, לפני האור האדום.

17. המערער בגישה, כי אין בהכרעת הדין התמודדות משכנעת עם טענה מרכזית זו, עליה חזר רבות בפני ביהמ"ש קמא. הוא סבור שסקירת העדויות וקביעתו של ביהמ"ש קמא שהינו מאמין לעדי המשיבה, לא נותנת מענה מספיק וגם לא שוללת את התרחיש לו טען והספק עליו הצביע.

17. תחילה יש להדגיש, כי אין להתייחס במקרה זה למסקנות הבוחנים, סוג הנזקים שנגרמו לשני הרכבים ותוכנית הרמזורים כראיות המחזקות את עמדת המשיבה. אמנם ראיות אלו מתיישבות עם גרסתו של עד הראיה שעל עדותו סמכה המשיבה, אך באותה הנשימה לא שוללות גרסת המערער. כך, למשל, לפי תוכנית הרמזורים אין ספק כי אחד משני הרכבים נכנס לצומת באדום, דבר שלא מוסיף ולא גורע לא מעמדת המשיבה וגם לא המערער.

כך גם באשר למסקנות הבוחנים - אין לייחס משקל כבד ולו מהטעם שבוחן התנועה (מר' קריחלי) שערך את דוח בוחן התנועה (ת/11) אשר בזו הלשון: "**כל התיק הזה מסתמך על עדותו של עד ראיה מר קאסם שראה את רכב הנאשם נכנס באור אדום.**" (עמ' 22, ש' 13-14); ואף הוסיף: "**הסתמכתי על דבריו של מר קאסם, בהתאם לכל ניתחתי את התיק.**" (עמ' 22, ש' 17). מסקנותיו של בוחן התנועה המבוססות על ההנחה כי דברי עד הראיה הינם אמת, לא יכולות לתמוך באותה הנחת מוצא, אלא לכל היותר יש בכוחן להבהיר כי גרסתו של עד הראיה, דברי העד המעורב והנוסע ברכבו, בהתחשב במכלול הנסיבות, הינם בהחלט סבירים.

18. למרות האמור לעיל, לא שוכנעתי כי יש לקבל את הערעור ואני סבור שהתוצאה אליה הגיע ביהמ"ש קמא הינה בהחלט נכונה. הקושי העיקרי העומד בדרכו של המערער נטוע בהתרשמותו של ביהמ"ש קמא, האימון שנתן בדברי עד הראיה, הנהג המעורב והנוסע ברכבו, והרושם השלילי שהותיר המערער והעד מטעמו. הלכה מושרשת וידועה היא כי ערכאת הערעור ממעיטה בהתערבותה בממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית. שאלת המהימנות מופקדת כולה בידי הערכאה הראשונה, אשר רואה ושומעת את העדים ומתרשמת מהם באורח ישיר ובלתי אמצעי. ההתערבות בממצאים שנקבעו על-ידי בית-משפט על יסוד התרשמות מהעדים שהופיעו לפניו מוגבלת למקרים יוצאי-דופן; כגון מקרים שבהם הגרסה העובדתית שאימץ אינה מתקבלת על הדעת, לוקה בחוסר הגיון, כזו שלא מתיישבת עם ראיות אחרות ובעלות משקל, בקיומן של טעויות מהותיות ובולטות לעין בהערכת מהימנות העדים (ראו למשל: ע"פ 2439/93 זריאן נ' מדינת ישראל, פסקה 12, (15.5.94) ע"פ 9180/16 פרדי מליק נ' מדינת ישראל, פס' 26 (16.11.17) - ולא כך במקרה זה.

לא זו אף זו, דווקא כאשר עסקין בשתי גרסאות סותרות, כפי ענייננו, לכלל זה חשיבות אף לעיתים מכרעת (ע"פ 4912/91 ירון תלמי נ' מדינת ישראל, פד"י מח(1), 581, 597 (16.12.93)).

19. אכן התרשמותו של ביהמ"ש קמא מדבריו של עד הראיה הינה חיובית ביותר. ביהמ"ש קמא מצא כי עד זה הינו אובייקטיבי לחלוטין, ובעדותו בפניו מסר את האמת במלואה ללא כחל ושרק. עדות זו גם מתיישבת עם דברי הנהג המעורב והנוסע ברכבו, שחזרו והדגישו כי בכניסתם לצומת האור שדלק בכיוון נסיעתם היה אור ירוק. גם לעדים אלה ביהמ"ש קמא האמין, ומנגד הוא דחה כלא אמינות ולוקות בסתירות רבות ומהותיות את עדות המערער והעד מטעמו (שנסע ברכבו).

20. ביהמ"ש קמא הבהיר במסגרת הכרעת הדין כי הוא מקבל את דברי עד הראיה כפי שנמסרו בפניו, כאשר בעדותו עד זה מסר רבות כי ראה במו עיניו את המערער לאחר שעקף את רכבו במהירות מופרזת ממשיך בנסיעתו לכיוון הצומת למרות האור האדום. גרסה זו אף זכתה לתימוכין של ממש בדבריו של עד זה, אותם מסר טלפונית בסמוך לאחר התאונה ואשר תועדו במזכר (ת/9). במזכר נרשם מפיו של עד הראיה כי האור בכיוון נסיעתו ונסיעת המערער היה אדום מלא.

21. אמנם בהודעתו שנמסרה במשטרה כחודשיים לאחר מכן, נרשם כי האור שברמזור הבהב צהוב, אלא

שהסתבר כי תיאור זה לא מתיישב עם תוכנית הרמזורים. מטעם זה ומהתרשמות ביהמ"ש קמא ממכלול הראיות, המסקנה הייתה כי רישום זה מקורו בטעות ואין לסמוך עליו.

ועוד, גם המרחק אותו ציין עד הראיה באותה ההודעה, הינו לכל היותר הערכה. הרי לא מתקבל על הדעת שעד הראיה בזמן נהיגתו כשהוא צופה בהתרחשות מהירה, דינאמית ורוויה בפרטים, ימסור לאחר מכן בתיאוריו כל הפרטים עד כדי דיוק במדידת מרחקים (ע"פ 564/78 פאוזי שחאדה נ' היועמ"ש, פ"ד ל"ג (3) 77, בעמ' 80).

ושב אין להתייחס לזיכרוננו של עד זה או כל עד אחר כאל "מכשיר הקלטה", ורק טבעי הדבר כי יהיו בעדותו לעיתים אי דיוקים (ע"פ 2604/14 בלאל קואסמי נ' מדינת ישראל, פס' 18 (24.2.15)).

22. העיקר הוא שעד זה, הנהג המעורב והנוסע ברכבו מסרו בפני ביהמ"ש קמא כי המערער לא שעה לאור האדום, ואת דבריהם ביהמ"ש קמא אמץ על יסוד התרשמותו הישירה ולאחר שבחן כל הראיות שבפניו.

23. זו התשתית העובדתית שהוכחה, ובמקרה זה אין כל הצדקה להתערבות בקביעת העובדות. תשתית זו שוללת את חישוביו והתזה עליה סומך המערער, הינה איתנה ולא מותירה מקום לספק סביר.

24. מכל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים

ניתן היום, ל' סיוון תשע"ח, 13 יוני 2018, בהעדר הצדדים.